

Ռուբեն Սևակ

Չանգակներ, գանգակներ...

Չանգակներ, բարի՛, բարի՛ գանգակներ,
Ի՞նչ բան կասեցուց ձեր գուժկան լեզուն,
Խոսք ելլել կ'ուզե արյունը վագուն...
Կը լռե՛ք, բարի՛, բարի՛ գանգակներ:

Արդյո՞ք, ձեր միսթիք հագագն արույրե,
Ուր կեղև՛ պատեց աղոթքի փոշին,
Եվ ուր կ'երագե՛ր խունկի գոլորշին,
Հեղակարծ ցավեն՝ անգո՞ր կը լռե՞:

Ո՛չ: Ձեր դարավոր հոգին պղնձի-
- Որ շա՛տ, շա՛տ հաճախ տեսեր է Բարին,
Հաղթված Չարեն- այժմ իր բարբառին
Ու իր Աստծույն վրա կը կասկածի...

Ա՛խ, որովհետև տեսաք ձեր բարձրեն,
Հավատավորներ հագարով, բյուրով,
Ինկած հեթանոս տապարով, բիրով-
Ձեր ոտքերուն տակ, երկյուղածորեն...

Ու ձեր գմբեթեն դիտեցիք անձայն,
Թե ինչպես խնկոտ տաճարներու մեջ՝
Որք, կին, ծերունի, բոցերով անշեջ,

Իրենց Աստծույն գահին գոհվեցան:

Բայց... գիտեք նաև, թե մեր դարավոր
Դիակներու բուրգը ամպերեն անցավ,
Ու մեր արյունի ժահրեն նեխեցավ
Սրբություններու ծույլ գունտն երկնավոր...

Արդ՝ ո՞ր եք, չքնաղ խոստումներ Խաչին,
Եղբայրության գուր բարբառներ, ո՞ր եք,
Կրակ կը փսխես հողն ամենուրեք,
Գետերն արյունով, դիակո՛վ կ'ուռչին...

Ու կիյնա այն, որ կը ծնկես ահով,
Ձի թուրն ավելի արդար է Խաչեն,
Ձի կյանքն անոնց է միայն, որ քաջ են,
Անոնց, որ կ'ապրին ուրիշի մահով...

Որովհետև դեռ հեռու է օրն այն,
Երբ գայն ու գառնուկ սիրով արածին...
Թե ապրիլ կ'ուզես գառը նորածին՝
Պետք է իր ակռան սրե լռելյայն...

Լուռ եք, զանգակներ՝ր, Աստված է մեռեր:
Գույժ տվեք վաղվան, զի հասկը մեռավ.
Գույժ տվեք հայուն, զի ազգը մեռավ:
Չանգակներ՝ր, ծերո՛ւկ, բարի՛ զանգակներ...

Ինչպե՛ս կ'ուզեի ես ձեր պարանին
Կախվիլ ու ցնցել երկաթ բագուկով.
Անոնք, որ ինկան բյուրով, քովե քով,
Ձեր դողանջին հետ՝ լալու պետք ունին...

Հոգիիս հազար խուլ զանգակներով

Գոռացեք զանգեր ու կատաղորեն
Գահավիժեցեք ձեր երկաթ թառեն,
Ուրկե միայն լալ գիտցաք դարերով...